

ТРИ ХВИЛИНИ

Сергій Янович

Оригінальний сценарій

E-mail:
serhiyanovych@ukr.net

НАТ. ВУЛИЦІ МАЛЕНЬКОГО МІСТА - РАНОК

До автобусної зупинки підходить ЛИСИЙ (30), тримаючи в руці дорожню сумку невеликого розміру. Лисий ставить сумку на лавку зупинки, відходить від неї та дивиться на годинник, сякається на асфальт. На зупинку сходиться шість ПАСАЖИРІВ. Серед них ХЛОПЧИНА (20) в дешевому спортивному одязі.

Хлопчина зиркає на сумку Лисого, що самотньо стоїть на лавці, оглядає Пасажирів та Лисого, які не звертають на нього жодної уваги.

До зупинки підбігає АНДРІЙ (35). Він типовий чоловік, який займається ранковою пробіжкою. Одягнений в якісний спортивний одяг для бігу, дорогі кросівки. На голові навушники. Грає енергійна рок-композиція, що стимулює Андрія до нових марафонських рекордів.

Саме зараз Андрій звертає увагу на Лисого та Пасажирів, що вимушено стоять на зупинці. Лисий нервово дивиться на свій годинник. Цієї ж миті Андрій бачить, що Хлопчина хватає сумку Лисого та біжить звідти геть. Лисий спантеличено дивиться вслід Хлопчині.

ПАСАЖИР 1

Підгріб чужий чемодан,
сволота.

ПАСАЖИР 2

Це ж лоботряс з нашого
двору.

Андрій, не гаючи часу, біжить слідом за Хлопчиною, переходячи з марафонського стилю на спринтерський. Андрій наздоганяє його метрів за тридцять від зупинки, звалює того з ніг та забирає сумку. Андрій обертається в сторону зупинки і бачить, що Лисий досі стоїть та зацікавлено спостерігає за дійством разом з Пасажирами.

Хлопчина, користуючись паузою, підіймається з асфальту та біжить геть без своєї здобичі. Андрій же біжить у зворотному напрямку – до власника сумки, який стоїть на зупинці. Відстань між Андрієм та Лисим стрімко зменшується. Андрію лишається до нього з десятків метрів та ж раптом Лисий тікає від нього.

На відміну від Хлопчини, Лисий біжить достатньо вправно, як для свого віку та класичного одягу та взуття. Андрій зупиняється, не розуміючи що відбувається, відновлює дихання від шаленого бігу та дивиться на Пасажирів, ніби ті можуть йому чимось допомогти. Натомість Пасажирі сміються гуртом з цієї безглуздої ситуації.

Андрій дивиться на сумку, що в його руках, та відкриває її. Зверху в середині сумки агітаційні листівки з прапором терористичної організації ДНР. На листівці написано: «Украины больше нет».

Під листівками Андрій знаходить вибухівку з годинниковим механізмом. Годинник вибухівки відраховує час до моменту вибуху. Зараз 3:10, 3:09, 3:08. Андрій стоїть спиною до Пасажирів і ті не бачать вмісту сумки, тому й продовжують веселитися.

Андрій дивиться на свій спортивний годинник, що на руці, переводить погляд у провулок, що поряд, зупиняє погляд на годинниковому механізмі. На ньому: 3:04, 3:03. Андрій готується запустити секундомір на своєму годиннику. Коли вибухівка показує 3:00, Андрій запускає свій секундомір та щосили біжить у провулок, кладучи вибухівку назад в сумку.

Зараз Андрій нагадує спринтера на Олімпійських іграх, але лише сумка в його руці спотворює цей величний спортивний акт. В кінці провулку, де біжить Андрій, глядач бачить занедбаний та напіврозвалений будиночок. Андрій стрімко біжить до нього, дивиться на годинник, що на його руці. На ньому вже 2:45.

Андрій забігає у двір того занедбаного та нежилого будинку, кидає сумку в розбите вікно та одразу ж вибігає з подвір'я. Трішки пробігає по дорозі, падає від безсилля на асфальт. Цієї миті лунає вибух, який розвалює будиночок.

НАТ. ПОДВІР'Я ЗРУЙНОВАНОГО БУДИНКУ - ДЕНЬ

Андрій та КАТЕРИНА (35) стоять на фоні зруйнованого будинку. Тепер Андрій в одязі стилю кежуал. Він перераховує гроші, ледь ворухить при цьому губами. Тим часом Катерина дивиться на розвалини, де працюють четверо БУДІВЕЛЬНИКІВ. Вони складають цеглини до купи, розчищаючи місце.

Андрій закінчує перераховувати гроші. На перший погляд там тисяч з десять гривень. Андрій запитально дивиться на Катерину.

АНДРІЙ

Тут трохи більше...

КАТЕРИНА

(перебиваючи)

... ніж ми домовлялись. Ваша правда. Але бригада перевиконує план. Я думала, ще тиждень будете розбирати те страхіття.

Катерина задоволено дивиться на грудку цеглин, піднімає осколок з вибухівки, що лежить під її ногами. Катерина зацікавлено розглядає осколок, підносить його до носа та принохується, ніби то парфум, але врешті відкидає його до похиленого паркану.

АНДРІЙ

Та справились трохи раніше.
Розгребемо цей мотлох і
приступимо до нового
фундаменту.

КАТЕРИНА

Як ви кажете? Новий
фундамент?

АНДРІЙ

А що? У нас же проект.

Андрій поспішає дістати з ділової сумки документи, але Катерина жестом зупиняє його.

КАТЕРИНА

Та я не про те, Андрію. Хіба
ви не бачите в цьому
символізм? Ми змушені
руйнувати застаріле, щоб на
його місці виросло нове.

АНДРІЙ

Можна обговорити це за
вечерею.

КАТЕРИНА

І ви не вбачаєте конфлікту
інтересів? Як-не-як, а я ваш
роботодавець.

АНДРІЙ

Вибачте, Катерина Іванівна.
Це я сьогодні щось занадто...

Андрій розчаровано розвертається та йде до виходу з підвір'я.

АНДРІЙ

Не сьогодні-завтра ми
розчистимо місце. Потрібно
буде докупити деякі
матеріали для фундаменту.

Погляд Катерини зосереджується на міцних чоловічих сідницях Андрія, форму яких в достатній мірі демонструє модний фасон джинсів.

КАТЕРИНА

Бігаєте?

Андрій здивовано обертається на Катерину, наче його таємницю викрили.

АНДРІЙ

Є трохи.

Катерина впритул підходить до Андрія.

КАТЕРИНА

Від мене не втечеш, любчику.